

Ними школа стоїть

Вип.4

Дрогобич
2005-2006

Крайчик Володимир Васильович

Нова зірка зійшла над земним небокраєм 17 серпня 1954 року в селі Раневичі Дрогобицького району Львівської області, коли народився син Володимир в сім'ї робітників. Батьки за національністю були українцями.

З листопада 1971 року зарахований учнем електромонтера на Дрогобицькому нафтопереробному заводі, а з 1972 року йому присвоєно VI розряд електромонтера. Однак робота електромонтером не задовольняє молодого

підлітка і він у 1972 році поступає на підготовче відділення Дрогобицького державного педагогічного інституту.

З 1973 року по 1978 рік навчався на фізико-математичному факультеті в Дрогобицькому державному педагогічному інституті ім. І.Франка. У 1978 році він його закінчує і отримує диплом за №033110 з спеціальності вчитель загальнотехнічних дисциплін, праці і фізики.

За роки навчання навчився німецької (з словником) та російської (володіє вільно) мовами.

З серпня 1978 року його направлено на роботу вчителем в Красівський міжшкільний навчально-виробничий комбінат, де Володимир Васильович пропрацював до серпня 1981 року.

У 1981 році переходить працювати на завод "Граніт" на посаду інженера виробничо-диспетчерського відділу. На цьому підприємстві В.В.Крайчик пропрацював до листопада 1984 року.

Володимир Васильович повертається на педагогічний шлях і починає працювати вчителем фізики в середній школі №11 в м.Стебник.

За наказом №278 від 29 квітня 1987 року Володимир Васильович був переведений на роботу в СШ №1 на посаду вчителя фізики.

1 вересня 1992 року через хворобу з посади директора середньої школи №1 на посаду вчителя математики після багатьох років роботи був переведений Мирослав Гаврилович Ковалишин. Постало питання про обрання нового директора. Швидко прийшли до кандидатури Володимира Васильовича, якого й призначили на цю посаду з 1 вересня 1992 року.

Плідно пропрацювавши на посаді директора СШ №1, Володимир Васильович був переведений 18 лютого 1997 року на посаду завідувача відділу освіти Дрогобицького міськвиконкому.

Сьогодні він продовжує не легку педагогічну працю директором СШ №16 (з червня 2002 року).

Стоїть на військовому обліку у званні рядового (дані станом на 1984 рік).

Адреса – с.Раневичі, Дрогобицький район, Львівська область.

Сімейний стан:

Дружина – Ірина Романівна Крайчик, 1956 року народження;

Син – Олег, 1977 року народження;

Дочка – Оксана, 1979 року народження.

НАГОРОДИ

— грамота облвно;

— значок "Відмінник народної освіти".

Хуртіна Зарема Вікторівна

В сім'ї військовослужбовця народилась 12 червня 1941 року, майже в переддень Великої Вітчизняної війни, в селі Новосілки Палехського району Іванівської області. За національністю – росіянка.

Батько – Хуртін Віктор Георгійович – кадровий офіцер, учасник двох воєн.

Мати – Хуртіна Валентина Гаврилівна – домогосподарка.

В 1948 році пішла на навчання в школу №6 в місті Дрогобичі, куди переїхали в

1946 році. В 1954 році в черговий раз переїхали в Петропавловськ на Камчатці, де пробули до 1956 року. В 1955 році вступила до лав ВЛКСМ. Після виходу батька у відставку знову повернулась у Дрогобич. Саме тут у 1958 році вона закінчила середню школу №3.

Закінчила філологічний факультет Дрогобицького державного педагогічного університету, де навчалась з 1958 по 1963 рік. Навчалась старанно і тому отримала диплом з відзнакою (Н №539888) з спеціальності вчителя російської мови і літератури та співів. За часи навчання в школі освоїла англійську (читає з словником) та українську мови (вільно володіє).

З 10 січня 1962 року по 30 травня 1962 року молодий спеціаліст почав свою працю за спеціальністю в селі Теофіпільки Тернопільської області.

З 17 серпня 1963 року по 25 серпня 1966 року працює вже в селищі Фащевка Ворошиловградської області.

Тоді 25 серпня 1966 року за сімейними обставинами повертається на Західну Україну в Дрогобич і починає працювати методистом в дитячому кінотеатрі "Піонер", а з наступного року, 27 вересня 1967 року, переходить на посаду старшої піонервожатої в СШ №1. Плідно працюючи над вихованням підростаючого покоління, вона все ж мріє працювати за спеціальністю і така можливість настала тільки пізніше.

У 1968 році одружилась і у 1969 році народився син Володимир, якого Зарема Вікторівна змушена була виховувати сама, бо її шлюб з Серебровим В'ячеславом Івановичем виявився не вдалим. В 1971 році шлюб було розірвано. Пізніше Володимир навчався в СШ №4.

Частково в 1969 році Зарема Вікторівна виходить на робо-

ту після народження сина на декілька годин і лише з 28 грудня 1970 року вона починає працювати на посаді вчителя російської мови та літератури СШ №1 на повну ставку.

Працюючи вчителем, вона також багато часу приділяла позашкільній роботі – бере участь в міських педчитаннях, конференціях; виступає з доповідями. Вона багато років керувала ро-

ботою шкільного клубу любителів поезії, випускала рукописні альманахи. Багато часу приділяла роботі класним керівником.

Зарема Вікторівна пропрацювала багато плідних років в СШ №1 аж до 30 серпня 2002 року, коли, згідно з наказом №612 Дрогобицького управління освіти, вона за "власним бажанням" закінчила власну трудову діяльність.

Проживала за адресою – м.Дрогобич, вул.. Карпатська, 2/1, кв. 23.

НАГОРОДИ:

1965 – грамота Комунарського РК ЛКСМ України;

1968 – грамота Дрогобицького МК ЛКСМ України;

1975 – Грамота Дрогобицького МК ЛКСМ України і виконкому міської ради депутатів працівників освіти;

1976 – Знак "Победитель социалистического соревнования".

— грамоти міськвно і облвно.

— значок "Відмінник народної освіти УРСР".

— мала звання "учитель-методист".

— Обиралась депутатом до міської ради.

Мої шкільні роки

Завершились роки виховання в дитсадку, і постало питання його продовження в школі. СШ №1 користувалась в місті доброю славою, і цілком зрозуміло, що батьки хотіли, щоб я ходив навчатись до неї. Однак саме слава цього навчального закладу і пошкодила мені, бо коли понесли мої документи, то виявилось, що бажаних багато, і мені відмовили з причини простої – так як я народився 23 жовтня, то не прийняли мене, бо на 1 вересня мені ще не було 7 років (тоді навчання в школі починалось з 7 років). Ось чому я спочатку перші три класи вчився в СШ №15, яка була ближчою до мого місця проживання (тоді я ще жив на вулиці Червоноармійській).

Але, що має статися, те станеться. В 1980 році мій батько нарешті дочекався розподілу квартир з автокранового заводу і ми отримали квартиру на вулиці О.Герцена (тепер П.Орлика). Це визначило, що в цьому році батьки перевели мене на навчання в СШ №1. Директором школи тоді був Мирослав Ковалишин. У моїй паралелі 4-их класів були чотири – я потрапив в 4-Б клас. Моїм класним керівником стала Олена Йосипівна Яців – вчитель російської мови та літератури.

Олена Йосипівна відзначалась добротою і цим всі користались – вона вислухала керівництво школи, схвильована до нас прибіжить, почне нас виховувати і говорити, що маємо робити, а ми кивали і що могли робили, але дуже не спішили, тому дещо лишалось так і не зробленим.

Ще в СШ №15 я вступив в ряди жовтенят і в СШ №1 доводилось брати участь у суспільно-політичному житті школи – малювати стінгазети, збирати макулатуру, і працювати на суботниках. Активними учнями класу в цій сфері були Уздиган Оксана (тепер працює в Дрогобицькому ДПУ), Григорович Андрій (тепер працює в Дрогобицькому ліцеї), Ніколаюк Галина (тепер спільно працюємо в СШ №1), Марків Галина (одружилась за кордоном України), Блажкевич Оксана (виїхала з України). Робота кипіла велика, а з кожним роком ставала все більшою. Настав час поступати в комсомол. Натхненні нашими старшими наставниками, ми старанно вчили статут і програму ВЛКСМ, готувались до випробувань – щиро вірячи у важливість комсомолу для радянських громадян. Як наймолодший в класі, я поступив в комсомол майже останнім.

Серед паралелі наших класів тривало невидиме змагання нашого класу з класом "А", класи "В" і "Г" були більш активними в інших сферах шкільного життя.

За роки навчання в СШ №1 нас вчили багато вчителів.

Директор школи, Мирослав Ковалишин, нас не вчив, але в коридорах школи, коли він проходив, зразу зупинялися швидко і всі ввічливо давали дорогу. Враження від нього залишилось дотепер – спокійний, врівноважений вчитель. Яким він був при "вихованні", я не можу сказати, бо ніколи не хуліганив і до нього в кабінет для профілактики правопорушень не попадав. Однак склалось враження, що він рідко коли особисто виховував учнів, а більше це довіряв класним керівникам і завучу з виховної роботи. Вчителі школи досить тяжко переживали (морально) виклик до директора, що свідчить про його вимогливість та пунктуальність у перевірці виконання своїх наказів.

Вчителем української мови та літератури були – Ніна Павлівна Федорчук, а пізніше Ірина Іванівна Коцан.

Вчителем алгебри і геометрії – Вацяк Людмила Георгіївна.

Вчителем англійської мови – Домбровська Лариса Іванівна, Фірман Романа Мечиславівна, Луцька Віра Василівна, Молчанова Фаїна Львівна і ще декілька, які викладали у нас недовго. Майже кожних два роки мінялись, як бачимо, вчителі англійської мови.

Вчителем історії – Кочиндик Мирослава Ярославівна, Рубчук Василь Петрович.

Вчителем фізики та астрономії – Блажкевич Роман Григорович.

Вчителем хімії – Мельник Марія Іванівна.

Вчителем географії – Цуп Ганна Іванівна. Мороз Йосип Миколайович нас не вчив, приходив тільки на заміни.

Вчителем біології – Хімчук Наталія Максимівна.

Вчителем фізкультури – Гаврилик Мирон Юліанович, Маландій Галина Яківна.

Вчителем трудового навчання – Дівчур Степан Петрович, Конколь Юліан Михайлович.

Вчителем музики – Кочиндик Степан Володимирович, Цісінська Леся Михайлівна.

Дуже важко було вчити правила з української мови та вірші з української літератури. Часто організовувались ювілейні виступи до дня народження Лесі Українки, Тараса Шевченка, Івана Франка в малому і великому залі Дрогобицького міського будинку культури (тепер Будинок просвіти). Вчителі також організовували сценічні постановки. Дотепер пам'ятається сценка з твору Лесі Українки "Лісова пісня", коли роль "Того, що греблі рве" виконував Тарас Хрущак. Для того, щоб грим і борода доб-

ре тримались, він змазав клеєм ПВА лице, а потім приліпив бороду з паклі і став справжнім дідуганом. Однак пізніше зняти бороду було важко – мистецтво вимагає жертв.

Вацяк Людмила Георгіївна завжди відзначалась професіоналізмом, швидкістю і точністю математичних знань, намагалась

завантажити до кінця уроку. Багато дітей не встигали за нею, і вона знову поверталась, щоб всі досконало зрозуміли тему уроку.

Вчителів англійської мови було багато, і це заважало вчити іноземну мову, бо в різних вчителів була інша вимова та вимоги, із зміною вчителя завжди доводилось довгий час привикати.

Історія в школі мене не дуже цікавила, щоб сказати якось особливо. Однак через те, що я багато читав в дитинстві різних книг, то історія давалась мені легко і я багато в ній розумів. Мирослава Ярославівна завжди проводила урок в спокійному темпі і підводила учнів до самостійного вирішення і розв'язання теми уроку. Василь Петрович був більше жвавим вчителем, і більшість вчилися у нього через його азарт до історії. Великим недоліком вивчення історії в той час було те, що вона була надмірно заідеологізованою – твори Леніна, Маркса, Енгельса, матеріали з'їздів КПРС і ВЛКСМ. Історію України вчили тільки в четвертій чверті.

Роман Григорович Блажкевич відзначався досвідом та знаннями. Його уроки це завжди були випробовування наших знань, а оскільки цього учні ніколи не люблять, то його, в деякій мірі, боялись. Що б він не зробив, всі вважали, що це він робить спеціально, аби нас зловити на помилках. Вже через багато років я зрозумів, що Роман Григорович просто робив свою роботу і намагався нас навчити, а ми впирались як могли. Уроки фізики були цікавими своїми дослідami і приладами.

Марія Іванівна Мельник також старанно нас вчила, показувала досліди, хоч реактиви і тоді вже були дефіцитом. Запам'ятався дослід з лужними металами. Марія Іванівна принесла банку з олією, а всередині метал. Тоді пояснила, що ці метали дуже активні і на повітрі їх зберігати не можна, бо вони спалахують. Після цього вона ножицями відрізала крихітний кусочок і витягнула на повітря, пройшла, можливо, секунда, яка для нас розтягнулась в хвилини, - і кусочок спалахнув. Для нас це було чудом, яке показувало значення наших знань.

Подібною була Ганна Іванівна Цуп, яка, маючи великий багаж знань і досвід, провела нас по всьому глобусу і країнам світу.

Хімчук Наталія Максимівна запам'яталась дослідями – то виварювали чи палили кістку, як змінюються від цього її властивості, розглядали клітини шкарлупи цибулі і т.д. У власності школи була ділянка землі по вулиці Сагайдачного, куди на уроках трудового навчання і біології, ми з лопатами, під керівництвом Наталії Максимівни, ходили копати і садити рослини.

З 2 класу я ходив на секцію легкої атлетики в спортивну школу, і тому уроки фізкультури були для мене приємною справою. Часто ходив бігати за школу на стадіон автокранобудівника, бігали естафету на приз дрогобицької газети. Школа в той час була, на мою думку, більш спортивною і особливо добре йшли справи з баскетболу. Баскетболістами були Юрій Хай, Олег Попів, Ярослав Мисишин. Добре запам'ятався факт, коли проходили змагання між хлопцями в таборі праці і відпочинку в Миколаївській області і Юрій Хай віджався на кулаках від землі 60 разів, а решта - ледве 25 разів.

Особливе становище в школі займало навчання музики. Степан Кочиндик намагався вчити нас теорії і практики музики. З його звільненням вчителем музики стала Цісінська Леся Михайлівна, яка керувала усією музичною роботою в школі – вела два-три хори, грала на баяні на святах, допомагала проводити музичні свята класоводам і класним керівникам. Однак, завантажена практичною роботою, вона мала мало часу на вивчення теорії і граматики музики.

В позаурочний час ми брали участь в різних виховних заходах і справах. Одні подобались, а інші не дуже.

Після 7, 8, 9-ого класів наші учні їздили в Миколаївську область на збирання урожаю овочів. Це було веселе заняття. На роботу ходили чим раніше і вже в 12.00 повертались з поля, а далі відпочивали. За роботу отримували гроші.

У старших класах "А" клас став математичним, а наш клас, "Б", - профіль в трудовому навчанні. Дівчата разом з хлопцями працювали на токарних верстатах – виробляли продукцію для наших шефів, Долотного заводу. Конколь Юліан Михайлович

був природженим робітником і фахівцем своєї справи. Здавалось, що для нього нічого неможливого немає.

працювати в Дрогобичі. Працюючи в СШ №1, багато часу приділяв заохоченню учнів до здорового способу життя. Сам не

Великою справою для школи був КІД – Клуб інтернаціональної дружби. В цьому клубі керувала Корнелія Семенівна Глинська, але про цей клуб нічого згадати не можу, бо я не брав в ньому участі. Пам'ятаю, що вони їздили на фестивалі в Арзамас, в Ціліноград, до нас приїжджали різні делегації.

Кундис Володимир

Гаврилик Мирон Юліанович

Народився 18 січня 1938 року в с.Ясениця-Сільна Дрогобицького району Львівської області. За національністю українець. Мирон Юліанович є родичем національного генія Івана Франка.

У 1944 році пішов у перший клас. В 1954 році закінчив десятий клас Івано-Франківської школи і поступив в Бориславське педучилище.

Закінчив Кременецький (Дрогобицький) педагогічний інститут факультет фізичного виховання (1956-1960). Розмовляє російською мовою.

З 15 серпня 1960 року по 21 вересня 1960 року був вчителем фізкультури Ягольницької СШ Чортківського району Тернопільської області.

В 1960-1963 рр. перебував на службі в лавах Радянської Армії в інженерних військах. З 1 вересня 1963 року починає

вживав алкогольних напоїв, не кутив, разом з дітьми на уроках займався фізичними вправами, майстерно володів баскетболом, волейболом та іншими видами спорту. Зимою самостійно і неодноразово брав шланг і заливав водою подвір'я школи, створюючи каток для учнів і всіх бажаючих. Неодноразово виступав організатором змагань серед вчителів та вчителів з учнями. Довірену роботу завжди намагався виконати на відмінно, бо був

старанним і відповідальним. Глибоко інтелігентна людина. Щороку намагався покласти букет квітів до пам'ятника Іванові Франку.

Він володів добрим голосом і тому часто брав участь у спільних хорових виступах вчителів на різних концертах. Характер врівноважений і спокійний, вмів пожартувати і підтримати товариша.

30 серпня 1996 року звільнений з роботи за власним бажанням у зв'язку з переходом на роботу у школу в с.Ясениця-Сільна.

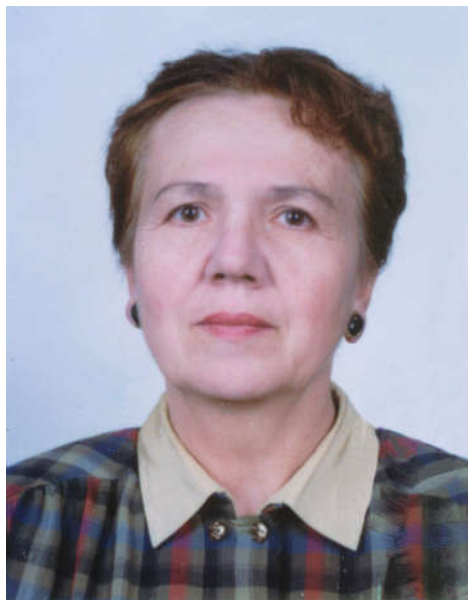
Сімейний стан

Має жінку (одружився в 1968 році) та двоє дітей.

Домашня адреса – вул. Гагаріна, буд. №17, кв. №6. (колишня)

НАГОРОДИ

- Грамота міськвно.
- Грамота облуну.
- Знак “Відмінник народної освіти УРСР”.

Гарус Терентія Львівна

Гарус Терентія Львівна народилась 5 листопада 1940 року в місті Старий Самбір Львівської області. Батьки за соціальним статусом були службовцями.

За національністю – полька.

У 1947 році починає вчитись у школі, де проходить усі стадії радянського виховання – була спочатку піонеркою, а пізніше комсомолкою.

У 1957 році поступила на навчання в Львівське педагогічне училище на дошкільне відділення (отримала спеціальність вихователь дитсадка). Тут вона провчилась до 1959 року, а після завершення навчання, з 1962 року по 1966 рік, продовжила його в Київському педагогічному інституті ім. М.Горького і стала методистом з дошкільної педагогіки і психології. За роки навчання змогла засвоїти, крім української, ще й російську, німецьку (зі словником) та польську мови.

З 1959 року по 1961 рік працювала вихователем Ржищівського дитячого садка (місто Ржищів Київської області). У 1961 році переходить на роботу в Бориславський дитячий садок №1.

Після завершення навчання в педінституті починає працювати у 1966 році в дитячому садку №2 в м.Ірпіні Київської області.

У 1967 році знову переводиться на посаду вихователя в дитячий садок №10 м.Дрогобича. В тому ж році переведена на посаду завідувача дитячого комбінату. В 1969 році стає вихователем цього ж комбінату. На цій посаді вона пробула аж до 1982 року, коли була переведена на посаду вчителя обслуговуючої праці СШ №1. Тут вона пропрацювала до самої пенсії і виходу на заслужений відпочинок.

Під її керівництвом учні багато шили для школи (прапорці, костюми учасникам художньої самодіяльності, пов'язки). Вона також очолювала роботу по пошиттю технічних сеерветок для фабрики господарсько-побутових виробів. Багато часу Терентія Львівна приділяла створенню матеріально-технічного забезпечення кабінетів обслуговуючої праці, організації екскурсії на промислові підприємства міста Дрогобича.

Підготувала велику кількість переможців олімпіад з обслуговуючої праці.

В позаурочний час вона була членом педагогічного товариства "Знання", брала участь в хорі "Освітнянка". Вона також була членом профспілкового комітету.

На пенсію вийшла 31 серпня 2001 року (Наказ управління освіти №578), але розлука з школою була важким тягарем для Терентії Львівни і вона з радістю ще не раз поверталась до школи на час хвороби товаришів для їх заміни та для допомоги молодим колегам.

Сімейний стан:

Чоловік – Гарус Андрій Борисович, 1938 року народження, теж працівник СШ №1, завуч.

Дочка – Гарус Аліна Андріївна, народилась у 1967 році.

Син – Гарус Віктор Андрійович, народився у 1972 році.

Проживала за адресою – м.Дрогобич, вул. П.Орлика, 1, кв.22.

НАГОРОДИ:

- значок "Відмінник народної освіти".
- Грамоти міськвно та облвно.

Домбровська Лариса Іванівна

26 червня 1948 року народилась маленька дівчинка, яку батьки назвали Ларисою. Сім'я Домбровських жила в той час в місті Бориславі Львівської області. За національністю – українка. Батьки були службовцями. Батько працював викладачем музики в Бориславському педагогічному училищі. В 1950 році, в зв'язку з переходом батька на роботу в Самбірське педучилище, вся сім'я переїжджає в м.Самбір. В 1956 році Лариса пішла в перший клас в Самбірську середню школу №1. В 1959 році батька знову переводять, але на цей раз на роботу в Дрогобицький державний педагогічний інститут. Лариса пішла в 5-ий клас Дрогобицької середньої школи №1. Саме тут в 1963 році вона поступила в ряди ВЛКСМ. В 1966 році вона закінчила школу.

Вищу освіту отримала в Дрогобицькому державному педагогічному інституті на факультеті іноземних мов. На цьому факультеті Лариса Іванівна вчилась з 1966 по 1970 роки. В 1970 році вона отримала диплом (Э №963527).

Вона володіла, крім рідної української, російською, англійською та польською мовами.

Починається трудова діяльність в 1970 році Підбузькій середній школі на посаді вчителя іноземної мови. В 1971 році Лариса Іванівна одружилась з Домбровським Болеславом Владиславовичем. Через цю знаменну сімейну подію вона в 1972 році переходить на роботу в СШ №1 м.Дрогобич на посаду вихователя групи продовженого дня. На цій посаді вона пропрацювала до 20 липня 2000 року, коли вона звільнилась з роботи за власним бажанням. В результаті атестацій їй присвоїли педагогічну категорію "Спеціаліст вищої категорії" і звання "Старший вчитель".

Стояла на військовому обліку.

Тепер вона продовжує педагогічну роботу в республіці Польща.

Сімейний стан:

Чоловік – Домбровський Болеслав Владиславович (1945 року народження);

Дочка – Домбровська Данута Болеславівна (1974 року народження).

Домашня адреса – м.Дрогобич, вул.Гагаріна (Сагайдачного), 65, кв.2.

Ніколаюк Ірина Іванівна

У Волинській області в Камінь-Каширському районі в селі Сошично 29 вересня 1946 року засвітилося нова зіронька - народилася маленька донечка Іринка.

Батько, Іван Юхимович Харчук, українець за походженням, працював на польській залізниці. Він був єдиним українцем, якому вдалося почати там працювати, бо був грамотним - закінчив церковно-приходську школу і декілька класів польської школи.

Мати, Марія Захарівна Гарбузюк, теж була україною за національністю, але ніде не працювала

і була селянкою. Іринка пам'ятає її доброю господинею.

У маленької Іринки був ще брат Григорій, який від неї був старшим на 16 років (народився у 1930 році). Пізніше він, після одруження, неодноразово допомагав батькам та Іринці - реально утримуючи дві сім'ї.

Під час II світової війни на фронт Іван Юхимович не потрапив, бо працював на залізниці і був звільнений від мобілізації. Однак пішов добровольцем в УПА (заарештований органами НКВС у 1946 році та засуджений на 10 років). Пізніше Марія Захарівна була вимушена переховуватись з дитиною, але в 1950 році була вивезена на Далекий Схід, Все майно було конфісковане;.

На новому місці в Хабаровському краї мама часто хворіла. Вони жили в поселенні лісозаготівлі, посеред тайги. У 7 років Іринка пішла в початкову школу (тому переїхали в інше село). З 4 по 11 клас училась в школах-інтернатах і лише на вихідні приїжджала до своєї родини. Ірина не входила ні в піонерську організацію, ні в комсомольську. Брала активну участь у самодіяльності та в житті інтернату. Через хворобу матері була вимушена і вчитись, і працювати. Їй довірили ділити продукти і за це платили (ці гроші ішли на харчування та проживання в інтернаті).

У 1956 році звільнився батько, але ще довгих два роки йому забороняли приєднатися до своєї сім'ї. В 1958 році Ірина вперше побачила свого батька (вчилась у 6 класів).

Цікава історія вийшла зі вступом у ВНЗ. Ірина Іванівна пробувала вступити в університет в Комсомольську-на-Амурі на

історичний факультет. Поступила, місяць провчилась, відбула практику на сільськогосподарських роботах, а коли студенти повернулись на навчання, то дізнались, що історичний факультет перетворено на факультет російської філології. Пояснення цьому було просте: з 120 студентів 80 були дітьми репресованих батьків, і партія комуністів не могла допустити на найважливіший ідеологічний фронт роботи таких підозрілих юнаків та дівчат. Крім того, їм заборонили перевестися в інші ВНЗ.

У 1967 році Ірина Іванівна одружилась з Василем Петровичем Ніколаюком (пізніше відновлено на правильне Миколаюк), який теж був із репресованих з с.Велемче Волинської області. Через це V курс Ірина Іванівна, закінчувала уже в Таганрозі. Саме там отримала диплом про закінчення зі спеціальності російська філологія.

Перше місце праці було в м. Маріуполі. В перший рік Ірина Іванівна працювала в СШ №36, викладала українську мову в 6 і 9 класах та працювала на групі продовженого дня.

У 1974 році вони переїхали в м. Дрогобич, щоб бути ближче до рідної Волині. Спершу тут працювала в Дорожівській школі учителем російської мови та літератури, а потім заступником директора. Пізніше Ірина Іванівна працювала директором Унятицької школи і заступником директора СШ №15 м.Дрогобича.

З 1980 року Ірина Іванівна почала працювати працювати в СШ №1 заступником директора з навчально-виховної роботи та вчителем зарубіжної літератури.

Сімейний стан

Має двох дочок - Галину (р.н. 1969) та Тетяну (р.н. 1972), які завершили навчання з СШ №1. Галина Василівна закінчила Дрогобицький державний педагогічний університет і тепер працює вчителем англійської мови в рідній школі. Тетяна Василівна після здобуття вищої освіти стала викладачем української мови в педагогічному університеті м.Слов'янська (після одруження Полякова). Ірина Іванівна уже має і внука Дмитрика, який представляє нову Генерацію українців в їх сім'ї.

За час роботи на педагогічній ниві нагороджена знаком «Відмінник народної освіти».

Супрунчук (Ткач) Віра Павлівна

Народилась 22 лютого 1939 року в с.Валкін Володарсько-Волинського району Житомирської області.

За національністю – українка.

За походженням з селянської сім'ї.

Батько – бухгалтер у колгоспі.

Мама – колгоспниця.

Закінчила середню школу міста Черняхова Житомирської області в 1956 році. У 1958 році поступила в Самбірське педагогічне училище, яке закінчила в 1960 році. Після закінчення педучилища з 15 серпня 1960 року вона працювала старшою піонервожатою Залужанської восьмирічної школи Самбірського району. Звільнена 18 серпня 1961 року за сімейними обставинами (бо одружилась). Після одруження переїхала на проживання в м.Дрогобич. 25 серпня 1961 року займає посаду старшої піонервожатої Болахівської середньої школи (наказом від того ж дня). Однак уже через два дні попередній наказ відміняється і вона починає працювати вчителем початкових класів в тій же школі.

У 1964 році поступила в Дрогобицький педагогічний інститут, де навчалась до 26 січня 1970 року на факультеті української мови та літератури.

Звільнена за сімейними обставинами 4 вересня 1965 року. 6 вересня 1965 року прийнята на посаду вчителя групи продовже-

ного дня СШ №10. 20 вересня 1965 року почала працювати вчителем початкових класів в середній школі №1.

Віра Павлівна володіє російською та німецькою мовами.

78% її учнів вчилися на 4 і 5.

Звільнена 5 вересня 1996 року за власним бажанням.

Сімейний стан

Чоловік Ткач Володимир Михайлович, 1935 року народження. Працював вчителем автосправи у СШ №5.

Син Павло, 1962 року народження. Навчався в Дрогобицькому механічному технікумі.

Дочка Наталя.

Домашня адреса - м.Дрогобич, вул.Калініна, 63, кв.4.

Переїхали на вул. Радянську, буд. 18, кв. №1.

НАГОРОДИ

— Нагороджена Значком “Відмінник народної освіти УРСР”;

— Почесною грамотою Міністерства освіти УРСР (1975).

ЗМІСТ

Нагорода СШ №1 до 10-річниці незалежності України.....	2
Крайчик Володимир Васильович	3
Хуртіна Зарема Вікторівна	5
Мої шкільні роки	8
Гаврилик Мирон Юліанович.....	15
Гарус Терентія Львівна.....	17
Домбровська Лариса Іванівна	19
Ніколаюк Ірина Іванівна.....	20
Супрунчук (Ткач) Віра Павлівна	23
ЗМІСТ	25